

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Kutnie w sprawie o sygn. akt I C 793/15 z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. przeciwko A. G. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.568,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła pozwana, zaskarżając je w części i wnosząc o oddalenie powództwa w części. Ponadto skarżąca podniosła zarzut przedawnienia oraz zgłosiła gotowość do spłaty sumy głównej w ratach po 100 zł miesięcznie. Jednocześnie pozwana zakwestionowała wysokość naliczonych odsetek oraz wysokość kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skutkuje uchynieniem zaskarżonego orzeczenia.

Na wstępie należy wskazać, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, a zwłaszcza art. 505¹³ § 2 k.p.c., na mocy którego Sąd II instancji ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji uznał, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na zawarcie przez pozwaną umowy stanowiącej pierwotne źródło zobowiązania, ponadto nie wykazała, że nabyła wierzytelność wobec pozwanej. Jednakże pomimo istnienia wątpliwości co do zasadności roszczenia, Sąd I instancji zasądził w całości roszczenie dochodzone przez stronę powodową, z uwagi na stanowisko pozwanej. A. G. bowiem wyraziła chęć spłaty zadłużenia oraz wskazała źródło zobowiązania i jego wysokość.

Z takim stanowiskiem Sądu I instancji nie można się zgodzić.

Ciężar udowodnienia istnienia oraz wysokości zobowiązania wynikającego z umowy kredytowej zawartej między stronami w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu, jako na podmiocie, który z tychże faktów wywodzi skutki prawne. W aktach sprawy brak jest natomiast wiarygodnych dowodów, potwierdzających zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. Strona powodowa nie wykazała również, że nabyła wierzytelność wobec pozwanej.

Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie podważa okoliczność, że pozwana wyraziła gotowość spłaty zadłużenia w ratach.

W rezultacie brak inicjatywy dowodowej powoda nie może wywoływać niekorzystnych skutków procesowych dla pozwanej. Pogląd ten jest zasadny zwłaszcza wobec faktu, że powód jest profesjonalistą.

Sąd Okręgowy uznał, że treść żądania wyrażonego w pozwie w połączeniu z lekturą akt sprawy i w konfrontacji z treścią uzasadnienia skarżonego orzeczenia, wskazuje, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjąć należy, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd I instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Jak mowa była wcześniej, Sąd I instancji pomimo uznania, że powód nie wykazał inicjatywy dowodowej uznał, że roszczenie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien kierować się wyżej wskazanymi zaleceniami, które pozwolą na wszechstronne rozważenie twierdzeń stron, w oparciu o zaprezentowany przez strony materiał dowodowy.

Konieczne będzie także zbadanie zarzutów podniesionych przez skarżącą w treści apelacji, w szczególności zarzutu przedawnienia roszczenia. Wprawdzie pozwana zgłosiła ten zarzut już po zamknięciu rozprawy przez Sąd I instancji, jednakże zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury i doktryny – zarzut ten jak zarzut materialno-prawny może być zgłoszony również przed Sądem II instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108 § 2 k.p.c.).